

DO MARTORELL / 47

RICARD GARCIA

“La natura ens ensenya el valor real de les coses”

Ricard Garcia (Sant Llorenç d'Hortons, 1962) és el flamant guanyador del premi Vila de Martorell en la categoria nacional en llengua catalana. Viu a casa nostra des de 1988.

MARTÍ GARCIA ASENSI

PER Andreu González Castro

tota la distància que convingui i escoltar les seves crítiques i suggeriments, ja que et permet aprendre molt de la teva pròpia feina.

- Tu ets molt actiu en blogs (Castells de cartes i Cupressus sempervirens). Ha canviat la teva manera de fer aquesta interacció sovintejada amb els lectors?

- No m'ha canviat la manera d'escriure. Però sí que ha influït en el fet de tenir una presència que abans no tenia. Quan vaig obrir el blog, l'agost del 2004, gairebé ningú no en sabia res de la meua poesia, però aviat vaig conèixer gent molt interessant i vaig establir-hi llaços que m'han ajudat molt.

- Quin sentit té la presència de la natura en la teua poesia?

- Jo vaig néixer i em vaig criar en un àmbit rural, per tant és normal que les experiències derivades de viure immers en la natura apareguin en molts dels meus poemes. I ara que ja no hi visc, sovint és un refugi i una lliçó de senzillesa. La natura ens ensenya el valor real de les coses.

- Pel que fa al premi Vila, només hi ha el precedent d'Olegario Rodríguez Casillas en el fet que un martorellenc s'adjudiqués el premi gros, ell en castellà. Això significa alguna cosa per a tu?

- La veritat és que per a mi és un fet purament circumstancial. El que sí és significatiu i important per a mi és que el premi me l'hagi concedit l'actual jurat del Premi Vila de Martorell, ja que respecte i aprecio molt l'obra dels seus membres i veure'm reconegut per ells és molt gratificant.

- El recull guanyador del premi Vila tenia com a títol Penells d'herba, però es publicarà amb una altra designació. A què obeeix aquest canvi?

- Quan vaig presentar l'original al premi, dubtava sobre el títol i provisionalment el vaig anomenar així, però titular-lo El llibre que llegies ja era llavors una opció amb més força. A més, no només jo, sinó que tothom a qui l'he donat a llegir s'ha decantat per El llibre que llegies, probablement perquè aquest títol resulta més suggeridor i s'ajusta més als temes que es tracten en el llibre.

- Els contorns del xiprer era un llibre amb una estructura en què es copsa una evolució des de la constatació del pas del temps i de la mort com a veritats úniques fins a l'acceptació serena d'aquesta realitat. Quin és ara el fil conductor?

- Si a Els contorns del xiprer el temps i la mort hi eren molt presents i a De secreta vida parlava de la confluència del territori físic i de les vides ocultes en l'individu, ara a El llibre que llegies també es conjuguen dos temes. He volgut reflexionar alhora sobre la manera de ser en el món i sobre la memòria. En un moment del llibre dic que 'la vida mai no és completa', i és per això que hi ha la voluntat de copsar moments de plenitud absoluta i, si és possible, convertir-los en memòria. Perquè al capdavall no serem res més que els records de la vida viscuda i la memòria que quedi de nosaltres.

- Els contorns del xiprer, De secreta vida i ara un tercer llibre de poemes. Et penses i et repenses cada lliurament poètic?

- Sí, esclar. L'obligació de tothom que es dedica a oferir la seva obra al públic, és la de fer-ho amb la màxima dignitat possible. Ja he dit alguna altra vegada que ni tot és poesia ni ens podem refiar de la inspiració. El que de debò fa que un text tingui una certa qualitat és el treball de recerca i depuració de les idees i el llenguatge alhora. Només així es pot publicar obra de la qual no te n'avergonyeïsis més tard.

- A banda dels llibres en què només hi ha poemes teus, també has participat recentment en una antologia.

- Hi ha poemes meus en diverses antologies. La més recent és Poesia a la frontera, que recull poemes en català, aragonès i castellà, però també he participat a Pocsms&Blogs. Poetes a la xarxa i a La catòsfera literària 08. De totes maneres, pel que fa a antologies, el que més m'ha lusionat

em va fer va ser la inclusió d'alguns poemes meus al Resum de l'any poètic 2008 que s'edità amb motiu dels Jocs Florals de Barcelona.

- És massa difícil publicar o ja està bé que hi hagi una sèrie de filtres (promis, editorials, agències) que s'encarreguin de destriar el gra de la palla?

- Publicar és difícil, i publicar poesia encara més. De totes formes, ara hi ha moltes formes per autoeditar-se que ho faciliten. Jo no ho he fet servir mai i he optat per presentar la meua obra als premis. Això té la pega que has de tenir molta paciència i ser perseverant, ja que és molt difícil que el primer jurat que et llegeixi et premiï. Però en canvi té l'avantatge que t'obliga a rellegir i reescriure els llibres totes les vegades que faci falta per trobar la forma més precisa d'expressar allò que cntens com a poesia i que, alhora, també ho percebin així els lectors experimentats que conformen els jurats. A banda d'això, és molt important tenir qui et llegeixi amb